

2017. május 26. péntek

Jn 16, 20-23a

Látom magam előtt a tanítványokat, ahogy kétségbeesve aggódnak a jövőjük miatt.

Egyébként is bizonytalanok Jézus Atyához való elmenetelének kinyilatkoztatása miatt, de most egy újabb, számukra érthetetlen adalékkal kell megküzdeniük.

Ebben a részben a remény az, ami fogódzó a tanítványok számára. Újra helyreállhat az a biztonság, az a szeretetkapcsolat, az az iránymutató együttlét, amiben jó volt Jézus közelében lenni.

A reményt igazából Jézus tudja számunkra megmutatni. Bár mondhatnám ezt tudásnak, de mégis bízni kellett az Atyában, hogy minden úgy lesz, ahogy megígérte, és ahogy a legjobb. És még neki kell a tanítványokat is bízgatnia...

Eltávozik Jézus, de rövid időn belül visszatér. De mennyi az a rövid idő? Mi fog ez alatt történni, velük? Mit tegyenek addig?

Jézus azt mondja, hogy sírni és jajgatni fognak a hiánya miatt. Ezt gondolja Jézus az eddigi tapasztalatai alapján. Nekünk – tudva a későbbi eseményeket – inkább a tevékeny várakozással kell tölteni az időnket. Nem a jajgatással kell foglalkoznunk, hanem ahogy a várva várt vendéget várjuk, úgy készüljünk a találkozásra embertársainkban Jézussal. Meg kell hogy szülessen bennünk a teremtő, alkotó szeretet, ami szabaddá tesz a félelmeiktől.

Cseh András (Székesfehérvár)